

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORIOL GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

L'EXCUSA PER A UNA
TROBADA D'AMICS

Ramon Tremosa
i Balcells



Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.cat

EN SÍNTESI

Xipre
i Malta,
a l'euro

Cacera de senglars

A Areny de Noguera, al nord de la Franja de Ponent, fa trenta-cinc anys que hi vénen els caps de setmana de la temporada de caça una colla de caçadors catalans. Entre els mesos d'octubre i febrer quasi tots els diumenges, a primera hora del matí, hi ha un gran ambient a la plaça del poble: s'enllesteixen els preparatius de la jornada de caça del porc senglar, molt abundant en aquestes extenses comarques, a cavall entre el Prepirineu i l'alta muntanya. La colla esportiva s'anomena Veciana-Areny, atès que és d'aquest poble de la comarca de l'Anoia d'on provenen molts dels caçadors, així com també de Sant Guim de Freixenet, de Copons i d'Igualada. Alguns veïns d'Areny també hi estan integrats i participen en les caçeres: d'una banda, perquè els senglars fan malbé els sembrats i cal un cert control d'aquests porcs salvatges que crien molt ràpidament; d'altra banda, perquè són els qui millor coneixen els camins i les serres que envolten Areny, atès que el terme municipal té 120 quilòmetres quadrats, gràcies a les annexions dels termes de Cornudella de Valira i de Betesa de 1965. I finalment també perquè la caça no només és una activitat esportiva: té també un altre interessant atractiu, el gaudi estètic del paisatge i la contemplació *in situ* de la natura.

UN DIUMENGE VENTÓS I CLAR d'aquest passat mes de desembre em vaig afegir als caçadors. A primera hora del matí hi havia una trentena de persones a la plaça que feien temps: aquell dia s'anava a caçar a la serra de Teixet, a tocar del poble, i mentre alguns caçadors anaven a la gossera a carregar els gossos, els altres s'afilaven a la fonda Domench, preparats per a fer un bon esmorzar amb ous ferrats, embotits, vi rosat i *carajillo*. La vigília també hi havia hagut cacera i alguns caçadors van anar a esquarterar els senglars: el pernil de senglar és molt gustós però s'ha de consumir ràpidament perquè s'endureix un cop encetat. Les restes dels animals van ser llançats al canyet del castell d'Areny, on els voltors esperaven, a les roques i a dalt dels roures i dels pins de l'obaga, que marxéssim per començar la feina.

L'ORGANITZACIÓ DE LA CACERA ÉS MÉS IMPORTANT del que sembla. Cal delimitar l'àrea de caça, normalment un bosc, distribuint els caçadors en diferents punts al seu voltant, ni massa junts ni gaire separats. Un cop instal·lats, un altre grup de caçadors amb els gossos entren al bosc, buscant i perseguint els porcs senglars i mirant de dirigir-los cap als caçadors apostats. Per mitjà d'un *walkie-talkie* segueixo la cacera en temps real, al costat d'un caçador situat prop de l'ermita de Santa Llúcia, al vessant sud de la serra de Teixet (l'ermita, per cert, va ser restaurada fa uns anys amb la col·laboració dels caçadors). El bosc és un alzinar frondós i els comentaris dels diferents caçadors precedeixen i segueixen els trets que, de tant en tant, sobten el matí. Amb el caçador, he parlat una bona estona: de balística, de la burocràcia creixent de la caça i de les hores que cal esperar aguantant el fred i el vent, moltes vegades sense poder disparar perquè els senglars s'han dispersat en altres direccions. Van passant les hores i el sol va canviant lentament



CARLOTA BOADA

“Amb el caçador he parlat una bona estona: de balística, de la burocràcia creixent de la caça i de les hores que cal esperar aguantant el fred i el vent, moltes vegades sense poder disparar”

de posició. No passa res però cal estar amatent: en un instant poden passar els porcs i si es bada s'haurà perdut l'ocasió de disparar. Jo no vaig fer el servei militar perquè vaig objectar per motius polítics, però en aquestes hores de guàrdia apostat, de conversa i de silenci, he pensat en alguns llibres d'excombatents que retraten aquesta tediada espera: les *Tempestes d'acer* d'Ernst Jünger i els llibres de la guerra civil de Raimon Galí.

ENGUANY HI HA POCS SENGLARS, ja que no ha nevat encara amb força a l'alta muntanya i encara molts porcs no han baixat fins a les serres d'Areny. Tot i això, a mig matí ja s'han abatut alguns senglars i a migdia he comptat fins a cinquanta voltors

que comencen a fer grans cercles a dalt del cel, senyal inequívoc de que s'ha fet diana. El combat entre caçadors i animals em sembla molt desigual, atesa la diferència de mitjans entre uns i altres. Els porcs senglars tenen un ulls petits i una vista escassa, que és compensada per un olfacte molt desenvolupat, que els permet detectar aliment (trufes i vegetals o animals sota terra) i fins i tot enemics a mitjana distància. El fet que el dia sigui molt ventós ha estat de gran ajuda per als senglars: molts s'han escapat pels caps de la serra de Teixet, ja que a l'altre costat hi ha bosc de pins molt dens. Els caçadors que eren emplaçats a dalt de la carena no han sentit el soroll dels animals i no han tingut temps per disparar amb encert. A l'hora baixa els caçadors situats a baix de l'alzinar, a tocar del barranc, agafen els cotxes i se'n van a la pineda de l'altre costat de la serra, a veure si a la tarda tenen més sort que al matí.

EL MILLOR DE LA CACERA, PERÒ, ENCARA HA DE VENIR: al vespre tots els caçadors es troben per sopar a la fonda Domench d'Areny. Anèdotes i comentaris de tota mena són la millor amanida per a un bon àpat, regat amb vi i cava. La cacera en el fons em sembla l'excusa per a una trobada d'amics al voltant d'una taula. Què és l'amistat, sinó compartir vivències, coneixements, pertinences? La cacera d'avui ha estat un espectacle molt carnal, però el caliu del sopar és pur esperit: l'amistat és l'ànima de les ànimes.

Marçal
Sintes



Mentre Ramon Pellicer i Raquel Sans somreien als telespectadors dilluns a mitjanit, l'euro guanyava dos nous socis, Xipre i Malta, dos Estats insulars molt petits (el seu PIB conjunt representa el 0,23 per cent de l'eurozona i la seva població no arriba a 1,2 milions de persones). Per anècdotes que puguin semblar les seves aportacions, el que no ho és en absolut és el seu interès, ni per descomptat tampoc el dels altres que fan cua, per l'euro, sens dubte l'aventura més seriosa que Europa ha tirat endavant en els darrers anys. Si ens ho mirem des de la perspectiva de les economies catalana i espanyola, la consideració positiva sobre la moneda única esdevé del tot evident. Una bona manera d'explicar-ho és imaginar-se que un ha de cobrir una llarga travessia marítima i pot triar entre un llaüt o un transatlàntic. La major estabilitat i la gran tranquil·litat que proporciona el segon resulten incontestables. Bé és cert que en el llaüt un pot fer en tot moment el que vol i creu que li convé, i que, per tant, no ha de dependre d'un capità sorrut i d'indissimulables trets germànics, però, tot amb tot, entre el llaüt i el transatlàntic no hi ha comparació possible. Diu Solbes amb raó que la gent no hem acabat d'aprendre a pensar en euros, però tant se val: els més joves ja no el tindran, aquest problema. Algú pot objectar també que la moneda única és sols un afer econòmic, i que el que convé és avançar en el flanc polític de la unitat europea. I tindrà tota la raó en la segona part. Pel que fa a la primera, deixin-me apuntar que, en la meua opinió, l'euro és també un afer polític.

m.sintes@hotmail.com